

Emil

Emil kwam zo ongeveer op het hoogtepunt van de coronacrisis bij Voordewindhond. Er moest zelfs officieel toestemming van de Belgische Coronalijn komen om de hond letterlijk op de Belgisch-Nederlandse in ontvangst te kunnen nemen. Voor Emil moest een nieuw huis gezocht worden omdat hij -en kennelijk niet voor de eerste keer- geprobeerd had zijn tanden te laten zien aan de jongste dochter in huis. Die nam hij niet serieus, dus als zij zei dat hij iets niet mocht, dan had hij daar overduidelijk geen boodschap aan.

WaarderingNog niet gewaardeerd
[Stel een vraag over dit artikel](#)

U begrijpt wel dat we in zo'n geval op zoek gaan naar een huis met een andere gezinssamenstelling. En zo'n nieuw huis hadden we binnen de kortste keren te pakken: een ouder echtpaar zonder kinderen of kleinkinderen maar met eigenzinnige-afghanen-ervaring. Wat willen we nog meer?

Emil werd op de grens onder het toezien van een paar douaniers in ontvangst genomen en intussen hadden de beoogde nieuwe eigenaren zich naar het Erkemeder hondenstrand begeven om Emil daar in ontvangst te nemen. (Gelukkig maar dat de meeste windhonden wel van een lange autorit houden....)

De kennismaking vond plaats in de vorm van een klein wandelingetje, waarbij Emil zich echt van zijn beste kant liet zien. De beslissing was dan ook snel genomen. Koffiedrinken zat er natuurlijk niet in en Emil vertrok met zijn nieuwe mensen naar het hoge noorden.

De eerste de beste avond ging Emil alvast even demonstreren wat voor Afghaan ze in huis hadden: op tafel stond een glas advocaat, met een lepeltje. Mensen keken tv, ongetwijfeld naar het laatste Coronanieuws, en toen ze opkeken lag Emil nog steeds op dezelfde plek, het glas stond nog op tafel, het lepeltje stond nog in het glas, maar de inhoud van het glas.....die had zich op eigen initiatief naar de maag van Emil verplaatst.

Veel plezier in je nieuwe huis, Emil, beetje aardig zijn voor de kat en beperk de alcoholconsumptie wat!